



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobkyně: RNDr. O. J.**, zastoupena JUDr. Janou Wenigovou, advokátkou, se sídlem Vítězná 10, Karlovy Vary, proti **žalované: Česká lékárnická komora**, se sídlem Antala Staška 80, Praha 4, zastoupené JUDr. Olgou Sovovou, Ph.D., advokátkou, se sídlem Bartákova 34, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 1. 2004, č. j. 28 Ca 544/2001 – 59,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalované **se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

Čestná rada České lékárnické komory rozhodnutím ze dne 26. 9. 2001, č. j. 91/ČR/01, uložila žalobkyni podle § 18 odst. 3 písm. a) z. č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře (dále jen „zákon č. 220/1991 Sb.“) pokutu ve výši 30 000 Kč. V odůvodnění rozhodnutí žalovaná uvádí, že inspektorka ČLK dne 24. 5. 2001 při své návštěvě prodejny A. v obci B. D., kterou žalobkyně provozovala na základě živnostenského oprávnění, zakoupila v této prodejně léčivé přípravky Aspirin, Panadol Extra a Endiaron, jejichž prodej je dle § 48 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 79/1997 Sb., o léčivech a o změnách a doplnění některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon č. 79/1997 Sb.“) umožněn pouze v lékárnách, a dále jí byl bez lékařského předpisu prodán přípravek Contraspán att., pro který rovněž platí ustanovení § 48 odst. 3 písm. a) uvedeného zákona. K těmto přípravkům byly vydány paragony R 6771664 a R 6771665. Jiné osobě, kterou inspektorka požádala o výpomoc, pak byl následující den v uvedené prodejně vydán na

lékařský předpis přípravek Viagra tbl., k němuž byla vydána účtenka z lékárny Š. v J., kterou žalobkyně provozuje na základě osvědčení ČLK č. 244/1994 ze dne 1. 6. 1994. S žalobkyní bylo zahájeno disciplinární řízení a bylo jí sděleno disciplinární obvinění. K tomuto obvinění žalobkyně namítla, že se o návštěvě prodejny N. B. D. dozvěděla až po 4 - 5 týdnech, kontrola v provozovně byla provedena bez její účasti a nebyla k ní přizvána ani v závěrečné fázi. Provoz nebyl ziskovou záležitostí. Výdej Viagry provedla její kolegyně v lékárně, ke skutečnosti, že šlo o recept zahraničního lékaře, poukázala na to, že v praxi k tomuto v lázeňských oblastech dochází. V prodejně prováděla kontroly, občas zde objevila i léčiva, jejichž prodej je vázán na lékárnou. Žalovaný posoudil jednání žalobkyně jako porušení § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 160/1992 Sb., o zdravotní péči v nestátních zdravotnických zařízeních, podle kterého je nestátní zdravotnické zařízení oprávněno poskytovat zdravotní péči jen tohoto druhu a v tom rozsahu, v jakém je poskytování zdravotní péče stanoveno v rozhodnutí o registraci. K tomu uvedl, že za povolený rozsah činnosti lze v daném případě pokládat i místo jejího výkonu, tj. lékárnou, nikoli však jiné prostory pro tuto činnost neschválené. Žalobkyně tím, že z lékárny zásobovala léčiva k jejich prodeji neoprávněně a zcela nezpůsobilé zařízení (prodejnu), porušila i ustanovení zákona č. 79/1997 Sb., a to § 18 odst. 1 písm. a), b) a § 21 odst. 1 písm. a) bod 1, jakož i § 48 odst. 1 (v případě přípravku Contraspán gtt) a § 48 odst. 3 písm. a), b), konečně i čl. 11 profesního řádu ČLK, podle kterého lékárník nevykonává komerční činnosti neslučitelné s důstojností profese lékárníka ani výkon své profese s těmito činnostmi nespojuje, a čl. 12 téhož předpisu, podle kterého je lékárník povinen znát právní předpisy, jimiž se řídí jeho činnost. Správní orgán poukázal i na porušení předpisů o živnostenském podnikání. Pokud jde o výši uložené pokuty, odkázal na skutečnost, že žalobkyně byla již dříve (v roce 1997) čestnou radou disciplinárně trestána, na míru závažnosti současného provinění a na skutečnost, že svým jednáním získávala materiální prospěch i za cenu porušování právních předpisů a možného ohrožení zdraví zákazníků prodejny, když léčivé přípravky byly vydávány nejen mimo lékárnou, ale i osobou k tomu odborně nezpůsobilou. Uložil tak peněžitý trest na horní hranici zákonné sazby. V poučení rozhodnutí pak poukázal na možnost podat proti rozhodnutí opravný prostředek k soudu ve lhůtě 30 dnů.

Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného opravný prostředek k Městskému soudu v Praze. Namítla, že žalovaná nepřipustným způsobem zaměnila dvě odlišné činnosti žalobkyně. Ta je držitelkou koncesní listiny na živnost prodeje vyhrazených léčiv, kterou provozovala v provozovně A. v obci B. D. a zároveň je podle rozhodnutí o registraci oprávněna provozovat lékárnou v J.. Mezi oběma činnostmi je rozdíl. Žalovaná nemá kompetenci kontrolovat prodejce vyhrazených léčiv ani jim ukládat sankce, nemůže vůči nim použít ani svůj kontrolní řád, a to proto, že tito nejsou povinni být členy lékárnické komory, přičemž disciplinární pravomoc ČLK se vztahuje pouze na její členy. Přesto žalovaná žalobkyni sankcionovala za činnost prodejny vyhrazených léčiv a vycházela při tom z jakési kontroly provedené dne 24. 5. 2001 v této prodejně. Tuto kontrolu a písemný zápis provedený dle Kontrolního řádu ČLK považuje žalovaná za důkaz, ač podle uvedeného kontrolního řádu lze provádět kontrolu pouze lékárny a kontrolovanou osobou může být pouze lékárník. Při této „kvazikontrolě“ správní orgán navíc porušil i svá vlastní kontrolní pravidla, neboť kontrola dle kontrolního zápisu měla být provedena anonymně bez vstupu inspektora do prodejny, zápis z kontroly nebyl proveden na místě ani předán žalobkyni. Podle koncesní listiny vydané Okresním živnostenským úřadem Okresního úřadu Karlovy Vary ze dne 16. 5. 2000, č. j. ZU/F/217/2000/KL, provozovala žalobkyně živnost v prodejně A. v B. D.. V souladu s koncesní listinou byla oprávněna provozovat živnost prodeje vyhrazených léčiv, kterými se podle § 2 odst. 19 z. č. 79/1997 Sb. o léčivech, rozumí hromadně vyráběné humánní léčivé přípravky, které se mohou podle rozhodnutí o registraci (§ 23 a násl.)

prodávat bez lékařského předpisu i mimo lékárny. Tato činnost je živností dle § 5 odst. 4 zákona č. 79/1997 Sb., a to živností koncesovanou, dle přílohy č. 3, skupiny č. 307. Podle § 48 odst. 6 zákona o léčivech jsou prodejci vyhrazených léčiv oprávněni prodávat pouze vyhrazená léčiva. Uvedená činnost podléhá režimu zákona č. 79/1997 Sb., včetně sankčních mechanismů. Dohled nad dodržováním zákona vykonává dle § 6 a § 54 Státní úřad pro kontrolu léčiv, ministerstvo zdravotnictví, obrany, spravedlnosti a vnitra. Činnost prodejce vyhrazených léčiv podléhá navíc živnostenskému úřadu, který vykonává i dohled. Česká lékárnická komora však není, podle jejího názoru, kompetentní vykonávat dohled nad dodržováním zákona o léčivech ani nad dodržováním zákona živnostenského. Přesto žalobkyni uložila sankci za údajné porušení pravidel v provozu živnosti v provozovně A., ač k tomu nebyla kompetentní. Poukazuje na zákon č. 220/1991 Sb., ze kterého vyplývá, že sankce lze uložit lékárníkovi, jakožto členu České lékárnické komory, pouze za činnost lékárníka, nikoli za činnost jinou. Disciplinární pravomoc komory se nevztahuje na osoby v komoře neregistrované, včetně prodejců vyhrazených léčiv, a to ani tehdy, pokud tuto činnost vykonává lékárník.

Městský soud v Praze žalobu po provedeném ústním jednání zamítl. Předně konstatoval, že nedůvodné jsou veškeré žalobní námitky, že ČLK nebyla oprávněna kontrolovat ani sankcionovat žalobkyni jako provozovatelku provozovny A. v obci B. D., tj. za případné nedostatky při výkonu živnosti žalobkyně dle koncesní listiny Okresního živnostenského úřadu Okresního úřadu Karlovy Vary č. j. ZU/F/217/2000/KL. Žalovaný nesankcionoval žalobkyni za výkon koncesované živnosti, ale za výkon jejího povolání lékárnice, tj. jako členku České lékárnické komory (podle § 3 odst. 3 zákona č. 220/1991 Sb. absolvent vysokoškolského studia v oboru farmacie, který vykonává své povolání v lékařenském zařízení na území ČR, musí být členem České lékárnické komory). Kontrolní řád ČLK umožňuje kontrolovat výkon povolání lékárníků - členů ČLK v lékárnách. Zároveň stanoví postup, jímž se kontrola provádí, ukládá inspektorům řadu povinností a zajišťuje řadu práv kontrolovanému subjektu. Je nepochybné, že ČLK nebyla oprávněna provádět kontrolu provozovny A., která není lékárnou. Žalovaný však v odůvodnění napadeného rozhodnutí nákupy provedené v prodejně A. nehodnotí jako provádění kontroly a skutečnosti uváděné v zápisu pořízeném o těchto nákupech, nepovažuje za kontrolní zjištění. Irelevantní jsou proto veškeré žalobní námitky, které v rozporu se skutečností takový postup žalovaného dovozují a jimiž je zároveň namítáno nedodržení kontrolního řádu ČLK. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný výslovně uvádí, že důkazy byly provedeny zápisem o návštěvě prodejny, účetními doklady a výsledkem žalobkyně. Městský soud má za to, že ve věci není rozhodné, že listina založená do správního spisu, kterou žalovaný označuje jako zápis z návštěvy prodejny, je ve skutečnosti nazvaná „Zápis z kontroly nepovolené výdejny na B. d. provedené dne 24. 5. 2001“. Za rozhodné soud považoval, že žalovaný obsahu této listiny nepřisuzoval důkazní váhu kontrolního zjištění. Tento zápis bylo dle mínění soudu zapotřebí posoudit jako listinný důkaz, v němž podepsaná J. M. (ohledně které nebylo zpochybněno, že je inspektorkou ČLK) uvádí skutečnosti související s třemi nákupy, provedenými v prodejně A. V tom rozsahu, v němž jednotlivé uváděné skutečnosti jsou žalobkyní v podané žalobě zpochybňovány, by tento zápis jako důkaz sám o sobě obstát nemohl (na rozdíl od důkazní hodnoty kontrolního zjištění). Do správního spisu jsou však založeny i důkazy další. Pokud jde o nákup léčivých přípravků Aspirin, Panadol Extra, Endiaron a Contraspangtt., jsou jako důkaz o jejich zakoupení do správního spisu založeny paragony R 6771664 a R 6771665 s razítkem prodejny A., datem 24. 5. 2001 a nečitelným podpisem. Žalobkyně v podané žalobě poukazuje na ztrátu bílých a razítkovaných paragonů, k níž v prodejně A. údajně došlo dne 21. 4. 2001 a uvádí, že skutečnost, že odcizení paragonů ohlásila na policii, může doložit (výsledkem příslušníků policie). Předmětné paragony jsou dle tvrzení žalobkyně

padělky těchto dříve odcizených paragonů, které byly následně doplněny. Soud nepovažoval za podstatné, zda žalobkyně na policii skutečně ohlásila odcizení paragonů. Ohlášení krádeže neprokazuje, že ke krádeži, a to právě paragonů shora uvedených čísel, skutečně došlo. Žalobní námitku, že předmětné paragony jsou zfalšovány, posoudil městský soud jako ryze účelovou. Proto dospěl k závěru, že prodej léčivých přípravků, uvedených na paragonech č. R 6771664 a R 6771665 prodejnou A. (tj. nikoli lékárnou Š.) je spolehlivě prokázán.

Pokud jde o přípravek Viagra, žalobkyně namítala, že v této prodejně byl tento lék pouze předán, k jeho vydání došlo v lékárně Šalvěj po předložení lékařského předpisu a vydání účetního dokladu, ze strany lékárny zákon porušen nebyl. Soud však dospěl k jinému závěru. Žalobkyně nečinila sporným, že lékařský recept na lék Viagra byl zákazníkem předložen v provozovně A. a nezpochybnila ani tvrzení, že na naléhání zákazníka pracovnice prodejny A. kontaktovala lékárnou Š. a přislíbila opatřit lék druhý den. Personálu lékárny Šalvěj bylo tedy po předložení receptu pracovníci prodejny A. zřejmé, že lék lékárnou předaný pracovníci prodejny A. bude zákazníkovi fakticky vydán a zákazníkem zaplacen teprve v prodejně A.. Skutečnost, že lék pochází z lékárny Š., je potvrzena razítkem této lékárny na receptu založeném do spisu i účetním dokladem z této lékárny. I v případě léku Viagra došlo tedy lékárnou Šalvěj k výdeji tohoto léku v rozporu s § 48 odst. 3 písm. a) zákona č. 79/1997 Sb., neboť šlo o lék, jehož výdej je dle tohoto zákonného ustanovení vázán na lékárnou.

Soud dále konstatuje, že prodejem léků, jejichž prodej byl vázán na lékárnou, v provozovně A., tj. v zařízení, které není k takovému prodeji způsobilé, došlo k porušení § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 160/1992 Sb., podle kterého je nestátní zařízení povinno poskytovat zdravotní péči jen tohoto druhu a v tom rozsahu, v jakém je poskytování zdravotní péče stanoveno v rozhodnutí o registraci. Předmětné nestátní zdravotnické zařízení - tj. lékárna Š., nemá v provozovně A. zřízenou výdejnu léků, prodej v této provozovně v případě léků, jejichž prodej je vázán na lékárnou, znamená proto ze strany lékárny Š. porušení rozsahu poskytování zdravotní péče, povolené rozhodnutím Okresního úřadu v Karlových Varech č. j. reg/zdrav/66/94/119, vydaným podle zákona č. 160/1992 Sb. Za toto porušení zákona odpovídá žalobkyně, jako provozovatelka lékárny Š., odkud předmětné léčivé přípravky pocházely. V její odpovědnosti tedy bylo zajistit jejich prodej v souladu s požadavky zákona a v souladu s rozhodnutím o registraci. Zároveň byl porušen § 18 odst. 1 písm. b) zákona č. 79/1997 Sb., podle kterého je provozovatel (tj. dle § 4 odst. 1 písm. c) tohoto zákona mimo jiné i fyzická či právnická osoba oprávněná k poskytování zdravotní péče podle zákona č. 160/1992 Sb., neboli zdravotnické zařízení) povinen při zacházení s léčivy dodržovat povinnosti stanovené tímto zákonem, prováděcími předpisy a zvláštními předpisy (písm. a/), a dodržovat podmínky uvedené v rozhodnutí vydaném podle zvláštního předpisu - zákona č. 160/1992 Sb. (písm. b/). Porušen byl i § 21 odst. 1 písm. a) bod 1. téhož zákona, podle kterého lékárna musí vedle povinností stanovených v § 18 neohrozit jakost, účinnost a bezpečnost hromadně vyráběných léčivých přípravků, dále byl porušen již zmíněný § 48 odst. 3 uvedeného zákona, podle kterého jsou léčivé přípravky oprávněni vydávat lékárníci v lékárnách (písm. a/), farmaceutičtí laboranti v lékárnách, a to jen ty léčivé přípravky, jejichž výdej není vázán na lékařský předpis (písm. b/). V prokázaném jednání žalobkyně lze spatřit i porušení profesního řádu ČLK, jak žalovaný rovněž v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatuje.

Soud dále poukazuje na § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb., podle něhož komory dbají, aby členové komor vykonávali své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákonem a řády komor. Této zákonné povinnosti odpovídá

oprávnění komory dle § 2 odst. 2 písm. c) tohoto zákona, podle kterého komory jsou oprávněny stanovovat podmínky k výkonu soukromé praxe svých členů a k výkonu funkce odborných zástupců podle zvláštních předpisů a vedoucích lékařů a primářů v nestátních zdravotnických zařízeních a rovněž oprávnění komory dle § 2 odst. 2 písm. f) téhož zákona, podle kterého jsou komory oprávněny uplatňovat disciplinární pravomoc v rozsahu stanoveném tímto zákonem. Ustanovení § 18 odst. 3 zákona č. 220/1991 Sb. při tom zakládá oprávnění Čestné rady komory sankcionovat porušení povinností člena komory uvedených v § 9 odst. 2 písm. a) zákona, podle kterého má každý člen komory povinnost vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákonem. Lze tedy dovodit oprávnění komory (v daném případě čestné rady) sankcionovat člena komory za výkon povolání, které jako člen komory vykonává v rozporu s etikou a v rozporu se způsobem stanoveným zákonem. Oprávnění komory dbát na odbornost poskytované zdravotní péče u svých členů navíc upravuje i zákon č. 160/1992 Sb., a to v § 17 odst. 1. Na shora uvedeném dle mínění městského soudu nemění nic skutečnost, že orgánem oprávněným uložit pokutu za porušení povinnosti vyplývající ze zákona č. 160/1992 Sb. je dle § 14 odst. 1 tohoto zákona rovněž orgán příslušný k registraci (tj. dle § 8 odst. 1 zákona příslušný krajský úřad), ani skutečnost, že zákon č. 79/1997 Sb. stanoví v § 6 orgány výkonu státní správy, které dle zákona vykonávají kontrolní činnost (§ 54 zákona).

Městský soud v Praze byl tedy toho názoru, že Čestná rada ČLK byla oprávněna žalobkyni za uvedená porušení zákona uložit pokutu. Ustanovení § 18 odst. 3 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb. umožňuje uložení pokuty od 3 000 do 30 000 Kč a v daném případě došlo k uložení pokuty na samé horní hranici této sazby. Výši uložené pokuty se však soud, s ohledem na rozsah žalobních námitek, nezabýval.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, přičemž jej napadá z důvodu vad řízení spočívajících v tom, že skutková podstata, z níž žalovaná v napadeném rozhodnutí vycházela, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu. Při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to ovlivnilo zákonnost, a pro tuto vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí nezrušil. Konkrétně pak stěžovatelka pouze uvádí, že žalovaná prováděla zjišťování skutkového stavu v rozporu se svým kontrolním řádem, ale soud přesto uznal legalitu takto zjištěných důkazů. Ani přes vytýkané nedostatky z těchto důkazů porušení norem stěžovatelkou jednoznačně nevyplývá. Dále uplatnila nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť až při ústním jednání bylo uvedeno, v čem je spatřováno pochybení stěžovatelky a za porušení jakých ustanovení zákona jí byla uložena pokuta. Ze strany městského soudu tak, podle jejího názoru, došlo k nesprávnému posouzení právní otázky, zda stěžovatelka porušila povinnosti stanovené právní normou. Stěžovatelka zároveň požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že ji považuje za nedůvodnou, neboť byl správně zjištěn skutkový stav a stavovské předpisy porušeny nebyly. Dále poukazuje na to, že údajné nulity správního řízení se stěžovatelka dosud nedovolávala a ani městský soud ji z úřední povinnosti neshledal. Žalovaná proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102

s. ř. s.), stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu podání lze dovodit, že stěžovatelka namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., a kasační stížnost je přípustná.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud je předně nucen konstatovat, že stěžovatelka v kasační stížnosti v zásadě pouze konstatuje, že nesouhlasí se závěry městského soudu, svůj názor však nepodporuje žádnou argumentací a své výhrady blíže nespecifikuje, domnělá pochybení soudu označuje pouze citací zákonných stížních bodů (§ 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.).

Stěžovatelce byla napadeným rozhodnutím pokuta uložena podle § 18 odst. 3 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb., podle kterého Čestná rada komory může uložit za závažné porušení povinností člena komory uvedených v § 9 odst. 2 písm. a) zákona jako disciplinární opatření pokutu od 3 000 do 30 000 Kč. Podle § 9 odst. 2 písm. a) téhož zákona každý člen komory má povinnost vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony.

Pokud tedy městský soud za jádro projednávané věci označil posouzení otázky, zda se stěžovatelka jako členka České lékárnické komory dopustila jednání, jímž porušila povinnost uloženou jí citovaným § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb., tj. zda při výkonu svého povolání jednala zejména v rozporu s etikou a v rozporu se zákonem, nedopustil se žádného pochybení a došel ke správným skutkovým i právním závěrům, jejichž rekapitulace byla provedena v předchozí části tohoto rozsudku. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem městského soudu, že správní orgán oprávněně, v rámci své zákonné kompetence, uložil stěžovatelce sankci za to, že jako provozovatelka lékárny Š., kterou provozovala na základě osvědčení České lékařské komory č. 244/1994 ze dne 1. 6. 1994, zásobovala léčivy k jejich prodeji neoprávněné a nezpůsobilé zařízení - prodejnu A., a tím porušila § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 160/1992 Sb. Podle tohoto ustanovení je nestátní zdravotnické zařízení povinno poskytovat zdravotní péči jen toho druhu a v tom rozsahu, v jakém je poskytování zdravotní péče stanoveno v rozhodnutí o registraci. Za povolený rozsah činnosti lze pokládat i místo výkonu této činnosti, tj. v daném případě lékárnu, nikoli prostory jiné, k této činnosti nezpůsobilé. V tomto směru tedy Nejvyšší správní soud hodnotí porušení citovaného ustanovení zákona č. 160/1992 Sb. stejně jako městský soud a správní orgán. To znamená, pokud stěžovatelka vydávala uvedené léky, které je možno vydávat pouze v lékárnách nebo výdejnách léků, v prodejně A., dopustila se tím jednak porušení § 5 odst. 2 zákona č. 160/1992 Sb. a dále § 18 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 79/1997 Sb., o léčivech, a § 21 odst. 1 písm. a) bod 1, jakož i § 48 odst. 1 a § 48 odst. 3 písm. a), b) zákona č. 79/1997 Sb. Podle těchto ustanovení je provozovatel lékárny nebo výdejny léků, kromě jiného, povinen při zacházení s léčivy dodržovat povinnosti stanovené tímto zákonem a prováděcími předpisy a dodržovat podmínky stanovené v rozhodnutí o povolení registrované činnosti, což v případě stěžovatelky se tak nestalo.

Pokud jde o námitku uplatněnou v kasační stížnosti, týkající se způsobu zjišťování důkazních prostředků, pak i touto otázkou se městský soud podrobně zabýval a Nejvyšší správní soud v této souvislosti nemá, čeho by mu vytknul, rovněž se domnívá, že provinění, kterého se dopustila stěžovatelka, jí bylo prokázáno dostatečně. Ostatně ani sama stěžovatelka

v kasační stížnosti podrobné odůvodnění rozsudku městského soudu v jednotlivých bodech nijak nenapadá. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že skutkový stav byl v daném případě zjištěn řádně, žalovaná i městský soud aplikovaly správné právní normy, které správně interpretovaly. Závěry žalované i městského soudu pak mají oporu ve správním spise a nejsou s ním v rozporu.

Nejvyššímu správnímu soudu tedy z výše uvedených důvodů nezbylo, než kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítnout.

Za této procesní situace již Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Protože žalovaná, která měla úspěch ve věci, žádné náklady neuplatňovala, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že se žalované právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu